

Miért tűnnek a japánok boldogtalannak?

JEFF KINGSTON: WHAT CONSPIRES TO MAKE
JAPANESE SEEM SO UNHAPPY?
WWW.JAPANTIMES.CO.JP

Mi az oka annak, hogy olyan boldogtalannak a japánok? A 2017-ben megjelent World Happiness Report alapján Japán az 51. helyet tudhatja magáénak a boldogsági rangsorban, Belize és Litvánia között. A gazdag és fejlett országok közül csak Dél-Korea ért el alacsonyabb helyezést, 56.-ként.

A kelet-ázsiai országok közül Taiwanon a legboldogabbak az emberek (33. hely), Hong Kong a 71. lett, míg Kína a sereghajtó szerepét töltötte be 79.-ként.

Számtalan tudományos vitát folytattak arról, hogy a kultúra vajon torzítja-e a nemzetközi összehasonlítás alapján született eredményeket. Kingston leírja, hogy Japánt illetően nem támaszkodhatunk az emberek boldogságra vonatkozó önértékeléseire, hiszen számos ok miatt általában negatív hangvételű választ kapnánk. Szerte a világon az emberek másként értelmezik ugyanazt a kérdést, és másként is reagálnak rá, hiszen eltérő tapasztalatokkal és tudással rendelkeznek. Továbbá a válaszadók eltérően értelmezik magának a jólétnek a fogalmát is.

A felmérés világosan kimutatja, hogy a vagyon megléte elengedhetetlen a boldogság egy bizonyos szintjének az eléréséhez, hiszen nehéz úgy boldognak lenni, ha nem tudjuk megengedni magunknak, hogy ételt tegyünk az asztalra.

A japánok talán magától értetődőnek vennék az országukban jelen lévő számtalan csodálatos dolgot? – teszi fel a kérdést a szerző. Általánosságban elmondható,

hogy az emberek a problémáikra fókuszálnak és arra, ami boldogtalanná teszi őket. Eközben azonban az egész világ irigyli Japánt amiatt, hogy ők bármikor ehetik a világszerte híres japán ételeket. Ráadásul az ínycsiklandó ételeket felszolgáló éttermek terén Tokió a világ Mekkájának mondható, hiszen számos Michelin csillagos étteremmel büszkélkedhet, de még az „átlagos” étkezdék is minden értelemben elképesztőnek mondhatók. A sushi szerelmeseit szinte meg sem kell említeni.

A tanulmány arra is rámutat, hogy Japán a világ egyik legbiztonságosabb országa és legudvariasabb társadalma, ahol a szolgáltatások minőségi mutatói már-már szinte hihetetlenek. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a folyamatosan pezsgő és változatos kulturális életet, a nagyszerű síelési és túrázási lehetőségeket (lenyűgözően szép kilátással), és persze a kitűnő közlekedési rendszereket sem. Igaz, hogy a természeti katasztrófák sajnos túl gyakoriak és ez nyomot hagy a boldogsági rátán, de hol máshol akarnánk lenni egy világméretű természeti csapás bekövetkeztekor, mint a csodás Japánban?

Ami viszont probléma, hogy a japánoknak még nem egészen sikerült megtegmenteniük a munka és magánélet közötti egyensúlyt. A túl hosszú munkaórák és a végeláthatatlan ingázás miatt a párok és családok nem tudnak minőségi időt együtt tölteni, nem tudják a mindennapi feladatokat sem felosztani egymás között. Amikor pedig néha sor kerülne az együttlétre, a kimerültség sokszor megakadályozza a családokat a terveik megvalósításában.

Igaz, hogy a munkaidő túl hosszú és a megfizetetlen túlórák száma is túl sok, de ha a japánok egyszer beletörődnek ebbe, kiélvezhetik a munkahelyük által nyújtott meglehetősen nagy biztonságot és stabilitást, feltéve, ha nem az alkalmi munkavállalók közé tartoznak. Ők az összes munkaerő 40%-át teszik ki, és általában

alulfizettek, ráadásul karrierjük könnyen zsákutcába kerülhet.

Egy, a kormány által végrehajtott felmérés rávilágított arra, hogy az emberek igen elkeseredettek: a felnőttek 25%-a gondolt már az öngyilkosságra; ez romló tendenciát mutat a 2008-as, 19,1%-os hez eredményhez képest. Jó hír azonban, hogy a 21. századi Japánban az öngyilkosságok száma évente 30.000-ról 20.000-re csökkent, ami a korai diagnosztizálásnak és a depressziókezelés fejlődésének köszönhető.

A szerző azt is kifejti, hogy Japánban a közösségi kötelékek igen erősek, ráadásul a társadalmi kohézió is magas fokú – mindez képes növelni a jólét érzetét az emberekben. Ezt a japánok szintén természetesnek vehetik, hiszen ők nem hasonlítják össze saját helyzetüket az európai állapotokkal, vagy akár az Egyesült Államokéval. Vajon ezeket a szorosra fűződött társadalmi kapcsolatokat valóban természetesnek veszik, vagy az alacsony boldogsági ráta jelezheti-e azt, hogy ezek a kötelékek kezdenek elkopni és felbomlani? Meglehetősen különböző a hatalmas, arctalan lakótömbökben élők, és az egyéni telkeken élők véleménye, ahol a szomszédok csak ritkán kerülnek kapcsolatba egymással. A ritkán lakott, vidéki területeken pedig az elszigeteltség jelent nagy problémát, főleg az idősebb, mozgásra alig képes emberek számára.

Létezik még egy tény, amely szinte megöli a boldogságot, ez pedig az öregező társadalom; az idősek egészségügyi és pénzügyi gondokkal küzdenek, ami fokozza a boldogtalanság érzését. Ráadásul közülük korábban sokan – főleg a férfiak – a munkájukba belefeledkezve nem ápták a külső kapcsolataikat, így nyugdíjas korukra nemcsak a környezetükben élők, hanem néha a családjuk számára is idegenek.

...

A tanulmány következő részében Kingston a kormány „boldogság-fokozó” intézkedéseit fejt ki. Abenomics miniszterelnök növekedési lépései, melyeket – mint kiderült – a legtöbb japán ügyetlen próbálkozásoknak tart. Shinzo Abe aláírásgyűjtő politikája is elég alacsony támogatottságot élvez, kezdve a nukleáris atomreaktor újraindításától, a titkosszolgálati jogszabályokon és kaszinók legalizálásán át, a japán katonai erők alkotmányos korlátainak enyhítéséig, nem beszélve az összeesküvéseket elfogadtató törvényjavaslatokról.

A legutóbbi botrányt illetően a kormány azt állítja, hogy a rendfelügyeleti hatáskört ki kell terjeszteni, ha alá akarják írni a nemzetközi szervezett bűnözésről szóló egyezményt – ez azonban így nem igaz. Bármely ország aláírhat és ratifikálhat fenntartásos egyezményeket, mint ahogy azt Japán is tette a faji megkülönböztetés eltörléséről szóló egyezmény kapcsán – ekkor Japán felmentette magát az ezt támogató törvények elfogadtatása alól. Emellett a japánok a 2020-as olimpiára hivatkoznak, mely szerintük indokoltá teszi a kiterjesztett hatásköröket, és ez véleményük szerint a terrorizmus elleni harc kulcspontja. Ez az összeesküvés-törvény már régóta szerepel a kormány tervei között, azonban az országgyűlés ez alkalommal bizonyította a bölcsességét és nem fogadott el egy olyan törvényt, amely aláásná a polgári szabadságjogokat és eltörléné a rendőri erők korlátait.

Abe csapata a krízist úgy próbálja kezelni, hogy a kritikusokat biztosítja arról, hogy a törvény csak korlátozottan fog működni. Szerinte örülni kellene annak, hogy a kormány az összeesküvéses bűncselekmények számát 676-ról 277-re csökkentette le. Figyelembe véve, hogy a Leg-

felsőbb Bíróság a rendőrség pártját fogta a japán muszlim lakosok felügyeletének jogával kapcsolatban alapos indoklás nélkül, a „boldog” lakosok már nem tudtak bízni abban, hogy a kormány korlátozza az új törvény hatáskörét a szervezett bűnözésre, pláne, ha a kormány tagadja eme pont tisztázását a jogszabályban.

Végezetül a szerző kitér arra, hogy a lakosságnak talán amiatt is aggódnia kell, hogy a kormány már ezelőtt is visszaélt a hatalmával – például amikor bebörtönözte és elszigetelte a külvilágtól a 64 éves Yamashiro Hirojit. Az eset önkényes letartóztatásnak, illetve bosszúálló kísérletnek tűnhet a protestálók elhallgattatására. De miért sejtene bárki összeesküvéselméletet az igazság paródiája mögött meghúzó rendőrökről, akik felelőtlenül használják a törvény által rájuk ruházott hatalmukat? A következő lépés talán már a szkepticizmus kriminalizálása lesz.

BRINDZA DÓRA

**Problémák, melyekkel
a kiskereskedőknek
Trump kormányzása alatt
meg kell küzdeniük**

HUNTON & WILLIAMS LLP: TOP ISSUES FACING
RETAILERS IN THE TRUMP ADMINISTRATION
HUNTONRETAILINDUSTRYBLOG.COM, 2016.

Donald Trump, üzletember, 2017. elején egy republikánus többségű Kongresszus támogatásával került beiktatásra az Amerikai Egyesült Államok 45. elnökeként. Az, hogy a Trump-elnökség mit jelent a nemzet kiskereskedői számára, egyelőre nyitott kérdés. Az elkövetkezendő négy évben a problémák széles spektruma jelentkezhet, és a helyzet változhat mind jobb, mint rosszabb irányba.

A cikk további részében szó lesz hét, a kiskereskedők számára fontos érdektérületről, arról, hogy jelöltként Donald Trump hogy állt ezekhez, valamint arról, hogy a Trump-kormányzás alatt hogyan lehet ezeket átültetni a valóságba.

Kereskedelempolitika: a Csendes-óceáni Partnerség holtan érkezett, a NAFTA lehet a következő

Az elnökválasztási kampány során Donald Trump hangsúlyozta, hogy olyan kereskedelmi megállapodásokra kell törekedni, melyek amerikai állampolgárok számára teremtenek munkát, béremeléseket idéznek elő, valamint csökkentik az ország kereskedelmi hiányát. Kampánya alatt Trump a protekcionista megközelítést pártolta a kereskedelmi irányelvekkel kapcsolatban. Ezen irányelvek közül azonban eddig csak néhányat fejtett ki, így minden bizonnyal beiktatása előtt, valamint elnökségének korai szakaszában be fog majd jelenteni további intézkedéseket. Ahhoz azonban nem fér kétség a szerzők szerint, hogy ezek hatással lesznek a kiskereskedelemre.

A kampányidőszak alatt Trumpnak elnökjelöltként az egyik leginkább kihangsúlyozott és ismételt kijelentése az volt, hogy az Egyesült Államok jelenleg egy kereskedelmi háború vesztes oldalán áll. Továbbá felvázolt egy hét pontból álló tervet az ország kereskedelmi hiányának csökkentésére. Ezen terv első pontja a tervezett Csendes-óceáni Partnerségtől (TPP) való elhatárolódást foglalja magában. Azt is kijelentette, hogy keménykezü lesz a tárgyalásokon, és újra akarja tárgyalni az olyan kereskedelmi egyezményeket, mint az Észak-amerikai Szabadkereskedelmi Egyezmény (NAFTA).

A TPP szándéka, hogy szabad kereskedelmet biztosítson az aláíró országok között a kereskedelmi korlátok megszűn-